

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/2/2020
Identifikačné číslo spisu:	7913213180
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7913213180.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ Mesto Trebišov, so sídlom v Trebišove, M. R. Štefánika č. 862/204, IČO: 00331996, 2/ Cirkevná základná škola sv. Juraja, so sídlom v Trebišove, Gorkého č. 55, IČO: 35541083, zastúpených spoločnosťou IURISTICO s. r. o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova č. 13, IČO: 36588041, proti žalovanému K. Z. I., bývajúcemu v Y, O. č. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Miroslavom Katunským, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 16, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13 C 160/2013, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. júla 2019 sp. zn. 6 Co 212/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali náhrady škody proti žalovanému vo výške 5.594 € s príslušenstvom. Žalobu odôvodnili tým, že žalobca 1/ je vlastníkom nehnuteľností budovy telocvične a bazéna, ktoré sú situované pri Základnej škole v Trebišove, ul. Gorkého č. 55 (ďalej len „základná škola“) a žalobca 2/ je správcom týchto nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu 1/. Žalovaný bol v minulosti riaditeľom základnej školy a z dôvodu závažného porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov bol z tejto funkcie rozhodnutím Mesta Trebišov z 19. apríla 2013 sp. zn. 25569/737/2013-Se odvolaný. Jedným z dôvodov jeho odvolania bol ten, že žalovaný zanedbal povinnosti súvisiace s ochranou majetku vo vlastníctve žalobcu 1/ v dôsledku čoho vznikla škoda veľkého rozsahu, za ktorú podľa žalobcov v plnom rozsahu zodpovedá práve žalovaný. Žalovaný ako štatutárny zástupca nesplnil to, čo mu z titulu jeho funkcie vyplývalo. Základná škola ako objednávateľ 9. augusta 2010 uzatvorila zmluvu o dielo č. 20100809-1 [ďalej len „zmluva o dielo“, (č. l. 20 a nasl.)] so zhotoviteľom STAVIMAT s.r.o., v tom čase so sídlom v Trebišove, Jablonkova č. 1282/40, IČO: 43953859 (ďalej len „zhotoviteľ“). Predmetom zmluvy o dielo bolo dodanie stavebných prác pre zákazku s názvom „oprava strešného plášťa telocvične, bazénu, kotolne a šatní“. Pri výkone stavebných prác pri oprave strešného plášťa nad telocvičňou, bazénom, kotolňou a šatňami bol zvolený technologický postup s použitím

fóliovej krytiny povlakovej PVC; krytina bola ukotvená zaťažením štrku v hrúbke 60 mm. Pred začatím výkonu stavebných prác bol na základe žiadosti zhotoviteľa vypracovaný statický posudok (ďalej len „statický posudok“) spoločnosťou I.B.I. s.r.o. so sídlom v Košiciach, Tokajčka č. 8, IČO: 36597040 (č. l. 22 a nasl.), ktorého predmetom bolo posúdenie nosnosti strešnej konštrukcie budovy telocvične na nové zaťaženie. Vo vzťahu k nosnosti pôvodnej strešnej konštrukcie bazéna na nové zaťaženie, takýto posudok vypracovaný nebol. V bode 6. statického posudku sa konštatuje, že z hľadiska nosnosti pôvodnej strešnej konštrukcie telocvične je možné tento technologický postup použiť. Obsahuje tiež upozornenie, že pri zaťažení strešnej konštrukcie snehom nad určitú hodnotu je potrebné sneh zo strešnej krytiny konštrukcie odhádzať a vykonávať pravidelnú kontrolu a údržbu ocelevej nosnej konštrukcie, aby sa predišlo jej degradácii. Dielo bolo základnou školou prevzaté 10. septembra 2010 vyhotovením protokolu o odovzdaní a prevzatí stavebného diela na stavebné práce. Žalobcovi 1/ bol spoločnosťou APRO, s.r.o. Trebišov, v tom čase so sídlom v Trebíšove, Kukučínova č. 2596/4, IČO: 31716270 doručený list z 30. januára 2013 (č. l. 18), v ktorom táto spoločnosť konštatuje, že po vizuálnej obhliadke základnej školy je nosná oceľová konštrukcia (priehradové väzníky) v havarijnom stave. Dôvodom bolo doterajšie užívanie bez údržby, vplyvom vysokej vlhkosti a agresívnosti prostredia (chlórová voda), čím došlo k oslabeniu nosných profilov (koróziou) odhadom 30 až 40 %. S okamžitou platnosťou zakázala využívanie tohto priestoru pod strechou pavilónu plavárne, pretože môže dôjsť k prepadnutiu strechy. Na základe tohto oznámenia žalobca 2/ požiadal Ing. Jána Staša (konateľ spoločnosti APRO, s.r.o. Trebišov) o vypracovanie odborného stanoviska k havarijnému stavu telocvične - časť plavárne základnej školy z februára 2013 (č. l. 14 až 17) a o odborné posúdenie stavu striech telocvične a plavárne základnej školy z marca 2013 (č. l. 11 až 13). Obsahom týchto vyjadrení sú konkrétne zistenia nasvedčujúce havarijnému stavu predmetných nehnuteľností ako aj príčina tohto stavu. V stanoviskách sa poukazuje na nedostatočnú údržbu a starostlivosť o strechu a podstrešný priestor, pričom nadmerná vlhkosť v agresívnom chlórovanom prostredí pri nefunkčnej vzduchotechnike urýchlili proces poškodenia nosných oceľových prvkov. Vo vyjadreniach sa navrhuje zbúranie celej strechy, odhad nákladov na riešenie havarijného stavu bol vyčíslený na sumu 238.000 €. Žalobcovia tiež poukázali na ďalšie zistenia uvádzané v odbornom stanovisku z marca 2013 a to, že použitiu technologického postupu ukotvenia fólie štrkom predchádzala nedôsledná príprava prieskumu konštrukcie. Nebola preskúmaná konštrukcia stavu oceľových nosníkov nad časťou bazénov, kde pôsobí ako vnútorný faktor vlhkosť. Nebola vôbec posúdená konštrukcia strechy nad bazénovou časťou. V tejto súvislosti boli podľa ich názoru zo strany žalovaného porušené povinnosti pri správe a údržbe majetku obce vyplývajúce pre neho z postavenia štatutárneho orgánu základnej školy. Žalovaný ako riaditeľ školy, porušením týchto povinností tak spôsobil na majetku žalobcu 1/ škodu v rozsahu nákladov na odstránenie havarijného stavu strechy vo výške 198.000 €. S poukazom na § 186 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“) požadovali od žalovaného náhradu škody iba do výšky jeho štvornásobku priemerného mesačného zárobku.

2. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. mája 2015 č. k. 13 C 160/2013 - 198 žalobu zamietol; rozhodol o trovách konania v prospech žalovaného.

2.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že žalobca 1/ v súlade s § 6 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej len „Zákon o majetku obcí“) je vlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré neskôr prenajal žalobcovi 2/, ktorý sa tak stal ich prenajímateľom a jeho právny predchodca správcom. V konaní nebolo sporné to, že žalovaný bol v pracovnoprávnom vzťahu s právnym predchodcom žalobcu 2/; že od 1. júla 2008 bol žalovaný vymenovaný za riaditeľa právneho predchodcu žalobcu 2/ menovacím dekrétom primátora Mesta Trebišov (žalobcu 1/) v súvislosti s čím sa na neho vzťahuje zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme (ďalej len „Zákon o výkone práce vo verejnom záujme“) a podľa § 1 ods. 4 tohto zákona sa na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme vzťahuje Zákonník práce, z čoho vyplynulo, že právny vzťah z titulu pracovnej zmluvy existoval iba medzi právnym predchodcom žalobcu 2/ a žalovaným. Žalovaný zároveň nebol so žalobcom 1/ v žiadnom právnom vzťahu, nič na tom nemení ani tá skutočnosť, že žalovaný bol vymenovaný žalobcom 1/ do funkcie riaditeľa základnej školy, ktorej bol zverený majetok žalobcu 1/ do správy. Právny predchodca žalobcu 2/ bol teda správcom tohto majetku, na základe čoho dospel súd prvej inštancie k záveru, že na strane žalobcu 1/ absentuje aktívna vecná legitimácia na podanie žaloby voči žalovanému, z dôvodu ktorého žalobu voči nemu v tejto časti

zamietol. Pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie u žalobcu 2/ súd prvej inštancie vychádzal z viacerých aspektov. Pri nároku na náhradu škody v zmysle Zákonníka práce musia byť splnené všetky podmienky zakladajúce tento nárok. Ide predovšetkým o a/ porušenie povinnosti, b/ vznik (existencia škody), c/ príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. V posudzovanom prípade škoda preukázateľne vznikla, ale nie na majetku žalobcu 2/ (jeho právneho predchodcu), žalobca 2/ bol iba správcom tohto majetku. Žalobca 2/ je prenajímateľom majetku žalobcu 1/. Súd prvej inštancie preto už pri prvej tejto podmienke vo vzťahu k žalobcovi 2/ konštatoval jej nespĺnenie. Okrem toho poukázal na skutočnosť, že medzi žalobcom 2/ a žalovaným neexistuje žiadny, ani pracovnoprávny vzťah (pracovný pomer žalovaného zanikol dohodou k 2. októbru 2014). Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že ani žalobca 2/ nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, preto aj voči nemu žalobu zamietol.

2.2. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 22. novembra 2016 sp. zn. 2 Co 520/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; rozhodol o trovách odvolacieho konania (č. l. 252).

3.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia [§ 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], obmedzil sa na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ktoré náležitým spôsobom na zdôraznenie jeho správnosti doplnil.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na dovolanie žalobcov uznesením z 30. mája 2018 sp. zn. 1 Cdo 86/2017 rozsudok odvolacieho súdu z 22. novembra 2016 sp. zn. 2 Co 520/2015 zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (č. l. 292).

4.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že žalobca 2/ je len správcom majetku žalobcu 1/ a nie je jeho vlastníkom bol správny. Za nesprávne považoval právne posúdenie odvolacieho súdu ohľadne aplikácie (výkladu) právnej normy týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, keď uviedol, že ani jeden zo žalobcov nie je aktívne vecne legitimovaný v spore vo vzťahu k žalovanému. Žalobca 1/ z dôvodu neexistencie právneho vzťahu so žalovaným a žalobca 2/ z dôvodu neexistencie jeho vlastníckeho práva k majetku, na ktorom vznikla škoda. Ustanovenie § 7 ods. 2 písm. b/ zákona o majetku obcí ukladá správcovi majetku povinnosť majetok obce chrániť pred poškodením, zničením alebo stratou a používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi (§ 7 ods. 2 písm. c/ Zákona o majetku obcí), nemožno preto považovať za správny právny záver odvolacieho súdu o tom, že žalobca 2/ nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby na náhradu škody, pretože nie je vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej vznikla škoda, a preto nevznikla škoda jemu. Takýto výklad nie je v súlade so Zákom o majetku obcí (lex specialis) a predstavuje formalistický výklad a aplikáciu práva. Najvyšší súd zároveň pripomenul, že Zákon o majetku obcí len veľmi rámcovo upravuje podmienky nakladania s majetkom obce a odkazuje na zásady hospodárenia s majetkom obce, ktoré ako normatívny predpis odvolací súd vôbec nezobral do úvahy pri skúmaní oprávnení a povinností žalobcov ohľadne majetku, na ktorom vznikla škoda. Z tohto dôvodu bolo rozhodnutie odvolacieho súdu predčasné a v dôsledku toho aj nesprávne.

5. Odvolací súd po zrušení rozhodnutia najvyšším súdom opätovne rozhodol vo veci odvolania žalobcov rozsudkom z 30. júla 2019 sp. zn. 6 Co 212/2018 a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; rozhodol o trovách odvolacieho konania. (č. l. 317 a nasl.).

5.1. Odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne, preto ho aj keď z čiastočne iných dôvodov potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP), riadiac sa vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení z 30. mája 2018 sp. zn. 1 Cdo 86/2017 (č. l. 292).

5.2. K namietaným odvolacím dôvodom týkajúcim sa nevykonania navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, odvolací súd uviedol, že tieto neboli naplnené. V rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady konania. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania (§ 191, § 192 CSP) dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy potrebné na

preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva boli významné. Zo zisteného skutkového stavu veci vyvodil aj správny záver o nedôvodnosti podanej žaloby.

5.3. Odvolací súd považoval v konaní za preukázané, že si žalobcovia v konaní uplatnili náhradu škody, ktorú mal žalovaný spôsobiť pri vykonávaní činnosti v rámci svojich pracovnoprávných povinností, za ktorú však v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zamestnanec nezodpovedá, ale zodpovedá jeho zamestnávateľ. V nadväznosti na toto zistenie dospel odvolací súd k záveru, že pri aplikácii § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka absentuje pasívna vecná legitímácia pre tento typ zodpovednosti za škodu. Žalovaný nezodpovedá za škodu spôsobenú na majetku žalobcu 1/, ktorý bol zverený žalobcovi 2/ do správy a ktorý pri výkone správy na túto činnosť použil žalovaného, ako svojho zamestnanca. Žalobca 1/ si preto náhradu škody nemohol uplatňovať priamo voči žalovanému, ktorú ju mal spôsobiť pri plnení svojich pracovných povinností, za vznik škody teda priamo nezodpovedá. Aj keď aktívna legitímácia žalobcu 1/ je daná tak ako to vyplýva z rozhodnutia dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 86/2017), podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným, preto žalobe žalobcu 1/ voči žalovanému nemohol vyhovieť. Pri posúdení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu 2/, rešpektujúc právne závery dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 86/2017) dospel odvolací súd k záveru, že žalobca 2/ je aktívne vecne legitimovaným na podanie žaloby na náhradu škody, nakoľko správca majetku má zákonnú povinnosť majetok obce chrániť pred poškodením, zničením alebo stratou a používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi. Zároveň žalobca 2/ ako správca majetku žalobcu 1/ vykonáva právne úkony pri správe majetku žalobcu 1/, v mene žalobcu 1/ a v jeho mene koná pred súdmi a inými orgánmi. Teda žalobca 2/ ako správca majetku bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Za potrebné zdôrazniť považoval odvolací súd tú skutočnosť, že priamym nositeľom práv vo vzťahu k majetku obce je obec (žalobca 1/) a správca (žalobca 2/) môže vykonávať právne úkony pri správe majetku a konať pred súdmi a inými orgánmi iba v jeho mene. Preto podľa názoru odvolacieho súdu žalobca 2/, ako správca majetku konajúci pred súdom v mene žalobcu 1/ nemôže byť v tomto konaní úspešný z rovnakých dôvodov ako to je vo vzťahu k žalobcovi 1/. Uplatnený nárok na náhradu škody mu nemožno priznať ako nárok vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu, t. j. ako náhradu škody vyplývajúcu z porušenia povinnosti zamestnanca vo vzťahu k svojmu zamestnávateľovi, pretože žalovaný nie je a nikdy nebol v pracovnoprávnom pomere k žalobcovi 1/. Zároveň si (ako správca majetku konajúcemu v mene žalobcu 1/) náhradu škody nemôže uplatňovať priamo voči žalovanému, ktorý mal túto škodu spôsobiť pri plnení svojich pracovných povinností, pretože za túto škodu priamo nezodpovedá. Žalobcovi 2/ však prináleží vystupovať pred súdom ako samostatný subjekt konajúci vo svojom mene, napríklad ako zamestnávateľ v sporoch vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov so svojimi zamestnancami.

5.4. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že škoda vznikla na majetku žalobcu 1/ a nie na majetku žalobcu 2/ a to s poukazom aj na tvrdenie žalobcov, ktorí poukázali na § 6 ods. 4 Zákona o majetku obcí a § 22 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z týchto ustanovení totiž vyplýva, že správca (žalobca 2/) nie je subjektom majetkových práv, ale práva a povinnosti týkajúce sa majetku vznikajú priamo obci (žalobcovi 1/). Z tohto dôvodu nie je splnená prvá podmienka zakladajúca nárok žalobcu 2/ na náhradu škody - vznik škody.

5.5. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nesplnení ďalšej podmienky na náhradu škody - porušenie povinnosti žalovaným. Žalobcovia si v konaní uplatnili náhradu škody voči žalovanému v súvislosti s realizáciou stavebných prác na streche budovy, bazéna a následnou údržbou budovy, bazéna, ktorá mala byť spôsobená závažným porušením povinnosti pri správe a údržbe majetku obce vyplývajúcich pre žalovaného z postavenia štatutárneho orgánu základnej školy. Poukázali pritom na odborné posúdenie Ing. Jána Staša, z ktorého vyplýva, že došlo k zanedbaniu prípravy pred zaťažením strechy plavárne zvolenou technológiou ukotvenia fólie, nakoľko nebola vôbec preskúmaná konštrukcia stavu oceľových nosníkov nad časťou bazénov, kde pôsobí ako vnútorný faktor vlhkosť. Zhotoviteľ stavebných prác predložil statický posudok týkajúci sa výlučne časti strechy nad telocvičňou. Žalovaný ako riaditeľ školy poznal havarijný stav strechy nad plavárňou, avšak nežiadal od zhotoviteľa zhodnotenie stavu strechy nad bazénom pred uskutočnením stavebných prác. Konštrukcia strechy bazéna bola následne zaťažená nevhodným technologickým postupom. Žalovaný ako riaditeľ základnej školy zanedbal svoju povinnosť vykonávať pravidelne kontrolu a údržbu oceľovej nosnej konštrukcie strechy. Žalovaný mal vedomosť o nefungujúcej vzduchotechnike v priestoroch bazéna, no

nezabezpečil vybavenie plavárne funkčnou vzduchotechnikou a neoznámil zriaďovateľovi po celú dobu výkonu svojej funkcie nefunkčnosť vzduchotechniky v priestoroch plavárne. V konaní podľa názoru odvolacieho súdu nebolo preukázané úmyselné ani nedbanlivostné porušenie povinností žalovaného, ako štatutárneho zástupcu školy. Z výpovede Ing. Jána Staša totiž vyplynulo, že správca majetku by mal minimálne raz do roka kontrolovať stav nehnuteľnosti (aj strechy). Pripustil však aj to, že bežná kontrola strechy by neodhalila existujúci stav, pretože k takému zisteniu by mohol žalovaný ako zodpovedný štatutárny zástupca správcu majetku dospieť iba odkrytím strechy nad plavárňou, čím by došlo k zásahu do jej celistvosti - poškodil by ju. Žalovaný ako zadávateľ diela nemohol zabrániť tomu, aby zhotoviteľ (odborník) zvolil iný technologický postup. Nemožno mu dávať za vinu ani to, že si nevyžiadal statické posúdenie nosnosti konštrukcie aj nad plavárňou a uspokojil sa so statickým posúdením nosnosti konštrukcie strechy len nad telocvičňou, ktorá bola rozlohou väčšia. V tomto smere podľa jeho názoru žalovaný nič nezanedbal.

5.6. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca 2/ v konaní nepreukázal, že by žalovaný porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z funkcie riaditeľa školy a nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a tvrdeným protiprávnym konaním žalovaného. Žalovaný v konaní naopak preukázal, že oznámením zo 6. mája 2010 o havarijnej situácii striech plnil svoje povinnosti správcu tým, že na ním zistiteľný stav upozornil. Žalovaný nemá odborné vedomosti a navyše nosná konštrukcia strechy nad plavárňou bola trvalo zakrytá izolačným materiálom, z ktorého dôvodu bola neprístupná kontrole. Preto sa dôvodne spoliehal na odbornosť zhotoviteľa diela. Žalovaný v konaní osvedčil aj svoje tvrdenie o tom, že bolo žalobcovi 1/ známe, že vzduchotechnika je nefunkčná, ako aj to, že finančné prostriedky pre školu boli dlhodobo poddimenzované.

5.7. Odvolací súd sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzujú z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP (č. l. 354 a nasl.).

6.1. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP) vidia v nesprávnom zistení skutkového stavu veci odvolacím súdom a s tým súvisiacim dokazovaním. Už vo svojom odvolaní žalobcovia poukazovali na viaceré nesprávne právne závery súdu prvej inštancie ako napríklad, že za spôsob vykonania opravy zodpovedal výlučne zhotoviteľ diela; že súd prvej inštancie nevykonal ohliadku a posúdenie stavu znalcom, či bolo možné uskutočňovať kontrolu nosnej konštrukcie pred tzv. opravou; že nie je možné zistiť skorodovanie nosného roštu. Podľa ich názoru súdy oboch inštancií nevyhodnocovali dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Pokiaľ sa odvolací súd uspokojil so záverom súdu prvej inštancie a dokazovanie nezopakoval, v podstate neuskutočnil odvolací prieskum v rozsahu podaného odvolania, čím bolo odvolanie vybavené čisto formalisticky. Súdy oboch inštancií rovnako nedali odpoveď na viacero sporých zistení a otázok, ktoré v rámci konania vyplynuli a ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Rozhodné skutočnosti ustálil nezákonným spôsobom bez odborného alebo znaleckého zisťovania na základe názorov vyslúchaných osôb a nedoručil žalobcom podania žalovaného vo veci samej.

6.2. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietajú v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci týkajúcej sa konštatovania odvolacieho súdu, že žalovaný nezodpovedá priamo žalobcovi 1/, ale len žalobcovi 2/ podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Týmto konštatovaním v otázke danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, tak poprel závery dovolacieho súdu. Odklon namietajú tiež v súvislosti s právnym názorom odvolacieho súdu, že škoda vznikla na majetku žalobcu 1/ a nie na majetku žalobcu 2/ (jeho právneho predchodcu) a preto nie je splnená podmienka, ktorá zakladá nárok žalobcu 2/ na náhradu škody. Pri riešení tejto právnej otázky poukazujú na uznesenie najvyššieho súdu z 30. mája 2018 sp. zn. I Cdo 86/2017. Nesúlads s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vidia žalobcovia tiež v konštatovaní odvolacieho súdu, ktorý považoval za splnenie povinnosti žalovaného to, že ešte pred opravou, v dôsledku ktorej došlo k podstatnému poškodeniu strechy nad plavárňou, signalizoval žalobcovi 1/ havarijný stav strechy v priestoroch telocvične a bazéna listom zo 6. mája 2010. Napokon odklon vo svojom dovolaní konštatujú tiež vo vzťahu k právnej otázke uplatňovania náhrady škody voči viacerým zodpovedným osobám, pričom otázka zavinenia alebo protiprávnosti na strane organizácie nie je rozhodujúca (R

3/1969). Ani uplatnenie nároku voči jednému zo zodpovedných subjektov nevylučuje uplatnenie nároku na náhradu tej istej škody voči druhému zodpovednému (R 11/2018).

6.3. Za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) považujú otázku, či je možné vylúčenie zodpovednosti s poukazom na absenciu kvalifikácie, keď zodpovedná osoba nezabezpečí ani náhradné plnenie kvalifikovanou osobou.

6.4. Z vyššie uvedených dôvodov preto žiadajú, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

7. K dovolaniu žalobcov podal svoje vyjadrenie žalovaný (č. l. 383). Vo svojom vyjadrení uvádza, že ak je zrejmé, že žalobca nie je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, žaloba nemôže byť úspešná, čo vedie k jej zamietnutiu. Ide o vyriešenie základnej otázky sporu a nie o paralyzovanie spravodlivosti ako uvádzajú žalobcovia. K otázke zavinenia, ktoré napádajú žalobcovia sa podľa žalovaného v tomto prípade skúma, nejde o objektívnu zodpovednosť. Zavinenie musí byť preukázané a nie len žalobcami domnelé. Podľa názoru žalovaného podsúvanie skutkových a právnych tvrdení zo strany žalobcov nie je ničím podložené, nevychádza zo žiadnych objektívnych a preukázaných skutočností.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcov treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Žalobcovia vyvodzujú prípustnosť dovolania konkrétne z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

I.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľmi namietanej procesnej vade.

12.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej

strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. K námietke žalobcov, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

13.1. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

13.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne, ktoré zároveň aj keď z čiastočne iných dôvodov potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP), pričom tieto podrobne vo svojom odôvodnení vysvetlil riadiac sa právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v zrušujúcom uznesení z 30. mája 2018 sp. zn. 1 Cdo 86/2017. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcov, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv.

14. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní namietajú, že súdy rozhodli bez náležitého zistenia skutočného stavu, nevykonali nimi navrhnuté dôkazy, dôkazy vykonané v súdnom konaní nesprávne vyhodnotili, dovolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ústavný súd nedospel k záveru o ústavnoprávnej neudržateľnosti tohto názoru najvyššieho súdu (II. ÚS 465/2017).

15. Pre prípad, že žalobcovia vyvodzujú prípustnosť ich dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie (čomu nasvedčuje obsah dovolania, § 124 ods. 1 CSP), dovolací súd uvádza, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Najvyšší súd zotrváva na tomto závere aj naďalej (R 24/2017 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo

94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

16. V bode 60. dovolania žalobcovia namietajú, že im zároveň neboli doručené vyjadrenia žalovaného a to konkrétne podanie žalovaného z 10. novembra 2016 a z 15. augusta 2019.

16.1. Z obsahu spisu vyplýva, že podaním žalovaného z 10. novembra 2016 (č. l. 247) reagoval žalovaný na výzvu odvolacieho súdu, aby sa vyjadril k možnému použitiu § 420 Občianskeho zákonníka. Rovnaká výzva bola zo strany odvolacieho súdu zaslaná aj žalobcom (č. l. 243). Pokiaľ ide o podanie žalovaného z 15. augusta 2019 (č. l. 315), tak ide o vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcov z 5. júla 2017, ktorým reagovali na výzvu odvolacieho súdu k možnému použitiu § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Táto výzva bola doručená obom procesným stranám (č. l. 303).

16.2. Z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetné vyjadrenia žalovaného sa vzťahujú k postupu odvolacieho súdu podľa § 382 CSP, ktorého účelom je predchádzať vydávaniu prekvapivých rozhodnutí. Pri aplikácii tohto ustanovenia odvolací súd vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípov právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. manu dukčnej povinnosti odvolacieho súdu, jej podstatou je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom, t. j. zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania, čo je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky. V oboch prípadoch vyjadrení žalovaného nešlo o vyjadrenia k odvolaniu žalobcov, tak ako to predpokladá rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, ale o reakciu na výzvu odvolacieho súdu podľa § 382 CSP, ktorý toto ustanovenie správne použil, keď dospel k záveru, že nárok treba posúdiť podľa iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia. Porušenie práva na spravodlivý proces z tohto dôvodu preto nevyplýva.

17. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobcovia nedôvodne namietajú existenciu vady konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

II.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/); ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/); je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

19. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

20. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len ak sú

splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

21. Žalobcovia v dovolaní výslovne uvádzajú, že prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

21.1. Posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že žalobcovia namietaný odklon (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) vidia v súvislosti s uznesením najvyššieho súdu z 30. mája 2018 sp. zn. 1 Cdo 86/2017 (ktorým došlo k zrušeniu prvého rozhodnutia odvolacieho súdu) pri právnom posúdení veci a/ v otázke danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcov; b/ v otázke vzniku škody aj na majetku žalobcu 2/; c/ v otázke splnenia povinnosti žalovaného týkajúcej oznámenia o havarijnom stave strechy listom zo 6. mája 2010 žalobcovi 1/. Napokon odklon žalobcovia vidia tiež d/ v otázke uplatňovania náhrady škody voči viacerým zodpovedným osobám a to vo vzťahu k R 11/2018 a R 3/1969.

21.2. Za otázku v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) označili otázku: či je možné vylúčenie zodpovednosti s poukazom na absenciu kvalifikácie, keď zodpovedná osoba nezabezpečí ani náhradné plnenie kvalifikovanou osobou.

22. Vzhľadom na vzájomnú súvislosť a podmienenosť žalobcami vymedzených právnych otázok, dovolací súd tieto v rámci jednotlivých dovolacích dôvodov (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP) posudzoval spoločne a uvádza k nim nasledovné.

23. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

24. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

25. Vzhľadom na formuláciu žalobcami vymedzených právnych otázok pri jednotlivých dovolacích dôvodoch dovolací súd dospel k záveru, že tieto nekorešpondujú s právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov.

25.1. Dovolací súd za smerodajné v prejednávacom prípade považoval závery odvolacieho súdu: že žalobcovia majú za to, že škoda bola spôsobená žalovaným pri plnení jeho pracovných povinností, preto si nárok uplatnili ako nárok vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu s poukazom na § 186 Zákonníka práce, § 5 ods. 1, ods. 2 písm. d/, g/, h/ zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve, § 8 ods. 1 písm. a/, g/ zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 7 ods. 2 písm. a/ až c/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí; že medzi stranami sporu nebolo sporné, že medzi žalobcom 1/ a žalovaným neexistuje a nikdy neexistoval pracovnoprávny vzťah; že uplatnený nárok nemožno priznať žalobcovi 1/ ako nárok vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu, pretože medzi žalobcom 1/ a žalovaným takýto vzťah absentuje (bod 35 a 36 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu); že v preskúmvanej veci si žalobcovia uplatnili náhradu škody, ktorú mal žalovaný spôsobiť pri vykonávaní činnosti v rámci svojich pracovnoprávnych povinností, za ktorú škodu však v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zamestnanec nezodpovedá, ale zodpovedá za ňu jeho zamestnávateľ; že pri aplikácii § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka na strane žalovaného absentuje pasívna vecná legitímácia pre tento typ zodpovednosti za škodu; že napriek aktívnej vecnej legitímácii žalobcu 1/ nie je možné žalobe (vo vzťahu k žalobcovi 1/) vyhovieť z dôvodu neexistencie pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného; že žalobca 2/ je s poukazom na závery dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 86/2017)

aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby; že žalobca 2/ je „iba“ správcom majetku žalobcu 1/ a nie jeho vlastníkom; že uplatnený nárok nemožno žalobcovi 2/ (ako správcovi majetku konajúcemu v mene žalobcu 1/) priznať ako nárok vyplývajúci z pracovnoprávneho vzťahu, pretože žalovaný nie je a nikdy nebol v pracovnoprávnom pomere k žalobcovi 1/; že napriek aktívnej vecnej legitimácii žalobcu 2/ nie je možné žalobe (vo vzťahu k žalobcovi 2/) vyhovieť z rovnakého dôvodu ako pri žalobcovi 1/, t. j. neexistencie pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovaného.

25.2. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd rešpektujúc právny názor dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 86/2017) ohľadne existencie aktívnej vecnej legitimácie žalobcov dospel v rámci právneho posúdenia inej právnej otázky - existencie pasívnej vecnej legitimácie žalovaného k záveru, že v prejednávanej príhode nie je táto daná. Práve táto právna otázka bola významná pre posúdenie, od ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

25.3. V dovolaní žalobcami namietané právne posúdenie týkajúce sa vyriešenia nimi vymedzených právnych otázok, by mohlo mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 CSP iba vtedy, ak by výsledok riešenia týchto otázok (posúdenia a vyhodnotenia) predstavoval jediný a výlučný dôvod pre ktorý bolo v spore rozhodnuté v ich neprospech.

26. So zreteľom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že v dovolaní absentuje také vymedzenie právnych otázok, od vyriešenia ktorých reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu; v dôsledku čoho prípustnosť ich dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP nevyplýva.

III.

27. Podľa § 447 CSP odvolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

28. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcov odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.